

[Udenrigsministeren]

Jeg ser da nødig, at de afgørende træk i debatten glider i baggrunden her til sidst, og derfor vil jeg ganske kort resumere de kendsgerninger, som er fremgået af behandlingen af lovforslagene her i dag.

Det ligger fast, at 7 af Folketingets 8 partier står bag den danske særordning, som knytter sig til Maastrichttraktaten. Vi står bag den danske særordning, som er udtrykt i lovforslaget, og vi er enige om, at Danmark kun kan ændre sin holdning ved en folkeafstemning. Det er ganske klart, og det er udtrykt overordentlig klart i dag. Jeg kan tilføje, at bemærkningen om, at »Danmark i Europa« er grundlaget for og udtryk for en ny og langsigtet dansk EF-politik, også er regeringens standpunkt; den skal tages for pålydende, det er den linie, regeringen arbejder efter.

Gade (SF):

Jeg synes, at udenrigsministerens sidste betragtning var god, at bemærkningen om den nye og langsigtede EF-politik også skal tages for pålydende. Det lægger jeg sammen med, at jeg ligesom hr. Ivar Nørgaard i dag har konstateret, at et flertal af Folketingets partier lægger det nationale kompromis til grundlag for de forhandlinger, der skal starte i 1996 og dermed altså række videre end 1996.

Foruden SF er det Socialdemokratiet og De Radikale, der har sagt det tydeligst, mens jeg har forstået, at Venstre ikke vil sige det; men det er det grundlag, vi diskuterer på, det står helt klart, en langsigtet dansk EF-politik, som skal tages for pålydende. Det er vi tilfredse med, og det er jeg selv glad for; jeg tror, det er vigtigt i forbindelse med den kommende folkeafstemning, at man trygt kan stole på, at vi mener det alvorligt, at vi går ind for de undtagelser, så de ikke bare bliver en parentes. Der er nogle, der i agitationen overdriber det med parenteser, men det er vigtigt, at vi skaber tryk, og at vi ønsker en langsigtet politik, der holder Danmark uden for unionsforpligtelserne på de afgørende områder, som ligger i Edinburghaftalen.

Så vil jeg også her i mit sidste indlæg konstatere en gang til, at Fremskridtspartiets ordfører foruden at fremkomme med en hel masse hovedløse betragtninger gør sig skyldig i noget, som man vel har lov til i politik, men som alligevel er noget bekymrende, nemlig at tale mod

bedre vidende. Der står jo i Edinburghaftalen om ØMU'en – og det er den, vi diskuterer, det er den, vi har brugt som målestok for, hvordan vi håndterer sagen – at Danmark har meddelt, at det ikke vil deltage i tredje fase, og fru Annette Just siger, at det betyder ingenting, det er ligeegyldigt, for det havde vi jo i forvejen. Nej, der er den forskel, at sidste gang havde vi ikke meddelt, at vi ikke ville deltage i tredje fase. Vi sagde i stedet ja til en traktat, som satsede på tredje fase, og så havde vi ret til at tage stilling senere ved en ny folkeafstemning. Nu meddeler vi, at vi ikke vil deltage i tredje fase; det er da noget andet, og hvis man vil påstå, at det er det samme, må jeg konstatere, at man taler mod bedre vidende.

Mine sidste betragtninger går på nejsituationen. Jeg mener, at ligesom vi før den 2. juni 1992 gjorde os umage for at sige, hvad vi ville med nej, synes jeg, det er vigtigt, at de, der nu vil anbefale et nej, også siger, hvad de vil bruge det til. Jeg ser tre mulige svar. Det ene er, at man stiller nye undtagelser op, altså siger, at hvis den danske befolkning stemmer nej den 18. maj, vil vi have nogle nye undtagelser foruden de fire, vi allerede har, og som er sikre. Jeg vil bare gerne høre, hvilke nye undtagelser der er tale om.

Den anden teoretiske mulighed er, at man siger: Vi vil have en løsere tilknytning til EF, eventuelt helt ud af EF. Men jeg har forstået i dag fra Fremskridtspartiets side, at det ønsker Fremskridtspartiet ikke.

Og så er der den tredje mulighed, nemlig at man ønsker at være med i det indre marked uden nogen andre ting. Jeg vil slutte af her med at konstatere, at sådan som jeg har forstået det, er det netop Fremskridtspartiets vision for Europa, og jeg har sagt tidligere – men jeg vil gerne gentage det – at det er ikke, og det vil aldrig blive SF's vision for et EF-samarbejde, tværtimod. Man skal ikke lade kapitalkræfterne få totalt frit spillerum, der skal være skræppe og stærke minimumsbestemmelser vedrørende miljø, lønmodtagerrettigheder osv., altså et hæderligt og socialt grundlag for et samarbejde i Europa.

Men så vidt jeg kan se, er der altså kun de tre teoretiske muligheder, og når nu fru Annette Just åbenbart har indledt et teknisk samarbejde med nogle andre, der også vil anbefale et nej, synes jeg nok, at det på et eller andet tids-